

Lịch sử
Chủ đề: 30-4-Đen-1975
Tác giả: Bùi Anh Trinh

HAI NGƯỜI LÍNH DÙ SÁNG NGÀY 1/5/1975 TẠI BÊN CHUÔNG DƯƠNG (Sài Gòn) VÀ NHỮNG NGƯỜI LÍNH VNCH MẶC QUÂN PHỤC NGÀY HÔM NAY

Tám giờ sáng ngày 1 tháng 5 năm 1975, tôi bươn bả đi từ bến Bạch Đằng lên bến Chuông Dương, Sài Gòn, để tìm gia đình một người anh bị thất lạc trong cơn chạy tìm đường thoát thân đêm hôm trước. Đằng sau tôi là một đoàn quân CSVN chĩa súng đi dọc theo hai bên đường, cũng từ Bạch Đằng lên Chuông Dương.

Nhưng gần tới bến Chuông Dương tôi hoảng hồn khi trông thấy hai người lính Nhảy Dù mặc hai bộ đồ Dù thẳng nếp đi ngược về phía tôi; một người mang lon Trung sĩ nhất và một mang lon Hạ sĩ... Có vài người đi trước và sau tôi vội la lên báo động cho hai người lính: “Tụi nó tới rồi đó, tụi nó đang đi đằng sau kia...!”, “Việt Cộng ở đằng sau kia kia...!”. Hai người hơi ngẩng cao đầu hơn một chút rồi thản nhiên bước tới với vẻ mặt Tôi chợt lạnh người khi hiểu ra họ đang toan tính gì.

Những người khác cũng kịp hiểu như tôi, một chị phụ nữ đi trước tôi đã đưa tay nín thở tay một người lính: “Đừng! Đừng làm vậy...!”, người lính Dù gỡ tay ra rồi tiếp tục bước tới, chị phụ nữ khựng lại bật khóc: “Trời đất ơi! Trời đất ơi!”...

Mất tôi mờ đi... tôi chỉ biết vội chạy tới trước để mong đừng nghe tiếng súng nổ và khỏi nhìn thấy những gì sẽ xảy ra đằng sau lưng mình.

Hình ảnh hai người lính Dù cứ ám ảnh tôi suốt những năm tháng dài nằm trong tù. Tôi kính trọng họ, bởi vì họ kính trọng bộ đồ Dù ngang với mạng sống của họ. Trong thâm tâm của họ bộ đồ Dù không còn là miếng vải, mà là cái gì đó rất thiêng liêng. Không phải thiêng liêng đối với riêng họ mà là đối với quê hương, đất nước.

Vì vậy khi đặt chân lên đất Mỹ tôi cũng vô cùng thương mến những người mặc lại bộ đồ trận, mặc dầu đó là sắc phục của những người thua trận. Dầu biết thua trận là nhục nhã nhưng họ không thể từ bỏ chính họ, từ bỏ lý tưởng thời trai trẻ của họ. Họ tôn trọng bộ đồ trận như là tôn trọng danh dự một đời của mình.

Tôi cũng vô cùng kính trọng những người đứng nghiêm chào lá cờ Vàng ở bất cứ nơi đâu, bởi vì tôi hiểu họ. Đối với họ thì lá cờ Vàng là quê hương đất nước của họ; là máu, là nước mắt của dân tộc Việt Nam. Cho nên cái mà họ chào là thiêng liêng... là cao cả... là anh linh đã có từ hơn 4 ngàn năm!

Bùi Anh Trinh

Nguồn: Internet eMail by Lê Phi Ô chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, February 12, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*